

ANTOINE VITEZ — OMAGIU CUVÎNTULUI

Actor și regizor de notorietate europeană, administrator al Comediei Franceze, **Antoine Vitez** cu al cărui recital a debutat seria de spectacole reunite de turneul teatral **Le printemps de la liberté**, face parte dintre acele vîrfuri ale vieții artistice internaționale despre care spectatorul român se obișnuise să citească în presa străină, de mulți ani, astfel încît personalitatea sa îi devenise familiară. Portretul-robot pe care ni-l alcătuiserăm, preciza: un artist intelectual, o conștiință culturală, promotorul unui teatru în care Cuvîntul are drepturi supreme, iubitor al versului clasic, al textelor fundamentale ale literaturii franceze, dar interesat, deopotrivă, de poezia și dramaturgia europeană modernă.

Și iată, „bibliografia” a fost înlocuită, în fine, de contactul direct, scena Operei bucureștene și nu doar pagina de revistă a fost locul întîlnirii cu arta lui Antoine Vitez. Recitalul a confirmat „de visu” ceea ce aflaserăm din atributele dar inerent nesistematicele noastre lecturi. Cu un cucernic respect pentru cuvînt (și poate, din nou, se cuvenea scris cu majusculă) actorul a citit din Mistral, Pascal, Cioran, Saint-John Perse, bucurîndu-se, parcă, de sunetele rostite, savurînd sonorități, luminînd vorbele din interior, alintînd vocalele, ordonînd silabele după reguli ale armoniei perfect cunoscute. Sentimentul pe care l-am încercat a fost acela că asistăm mai puțin la un recital, la un **spectacol**, cît la un exercițiu, poate la o demonstrație de arta actorului. Urechea noastră a fost îndemnată să diferențieze franceza academică de provensală și de rostirea specifică regiunii Bourgogne, limba poezilor de limba filozofilor, franceza de azi de aceea de acum mai bine de un secol.

Și ne-a mai oferit Antoine Vitez surpriza de a asculta versuri de Ana Blandiana, în limba română, încheind (sau încununînd) astfel un recital pe care l-am receptat ca pe un omagiu cuvîntului și, totodată, omagiu României. □ **Cristina Dumitrescu**

